שלושה אלמונים יצאו השבוע למסע־צלב נגד הבישול הישראלי הגרוע והמזויף

מסע

„אל תאשימו איש במותי, כי אחרי מה שעוללו לי לא ראיתי יותר טעם בחיים,” מילים אלה היו כתובות על פתק שהיה במכנסיו של מנהל מסעדת תרנגול התכלת שנמצא תלוי בחדרו. חקירת המשטרה העלתה, שסיבת ההתאבדות היתה דכאון נפשי, שנגרם על־ידי קביעה של צוות מומחי־טעימה שרמת הבישול במסעדת תרנגול התכלת ירדה בדרגה אחת לעומת השנה הקודמת.

פיתה־זית־פושקין. המקרה הזה, שקרה בשנת 1936 בצרפת, לא יכול היה לקרות בישראל, מפני שאצלנו לא איכפת לאיש מה הוא אוכל ועוד פחות מזה איכפת לו מה הוא מאכיל אחרים. עובדה זו ידועה היטב לכל בעל חך מעודן. מומחים כבר ניסו להסביר את זה על רקע התיאבון הבריא שהיה לאנשי העליה השניה שהיו חוזרים לאוהל אחרי יום עבודה מפרך בסלילת כבישים ומתנפלים ברעבתנות על שארית הפיתה ועל אחרוני הזיתים בחבית, ועוד לפני שהספיקו ללעוס הכל כראוי, כבר התחילו לקרוא בקול רם משירי פושקין.

למרות שהרבה שנים עברו מאז, ובערים הגדולות הספיקו כבר לצוץ כמה מסעדות מפוארות, לא השתנה המצב ביסודו. היש־

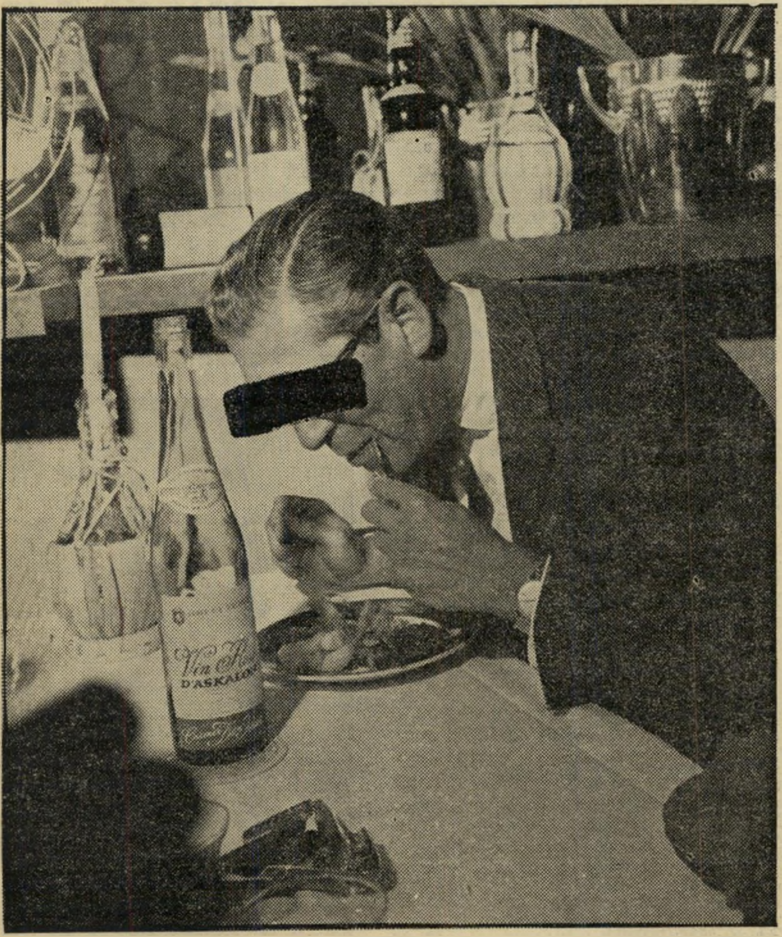

טעם המזלג אף על פי שירחמיאל קירשנבוים נראה כאילו הוא טועם גם את המזלג, אין כמנתו התאבונית נתונה אלא לאסקלופה א לה מאסקוטה ולחסרונס של הכמהין, החייבים להימצא לפי כללי הגאסטרונומיה האיטלקית.

במדינה

משפט

אינטרמצו לשני מקלטים

„איך עושים כסף?” שאל את עצמו משה קולארו. מצבו הכלכלי היה בכי רע ולא היה לו אף הסכום הדרוש כדי לעבור ממעברת הרצליה, בה התגורר, לשיכונים החדשים שנבנו למען תושביה.

באחד הימים, כאשר הלך ברחובות תל־אביב שקוע בבעייה מטרידה זו, פגש בידידו יעקב דובלרו. הוא השיח לפניו את צרותיו, שאל אם יוכל להשיג אצלו הלוואה.

זה נראה חשוד. דובלרו וקולארו הם בני אותה עיר ברומניה. לכן היה דובלרו מוכן לעשות הכל למען ידידו — פרט לכסף מזומן. לעומת זאת היתה באמתחתו תחבולה מחוכמת להשגת מצלצלים, אותה היה מוכן לגלות לקולרו.

„תיכנס לחנות רדיו,” לחש לו, „ותקנה מקלט בתשלומים. אחר כך תמשכן אותו אצל מישהו ויהיה לך כסף. אם יבקשו ממך ערבים או כמה לירות דמי־קדימה, אני מוכן ללכת אתך.” קולארו קפץ על המציאה. השניים נכנסו לחנותו של שלמה חיימוביץ ברחוב אלנבי, בחרו רדיו מהודר בשתי 400 לירות ודובלרו שילם עבור ידידו את התשלום הראשון: סך 60 ל״י בצ׳ק דחוי.

אולם מקלט רדיו אחד לא הספיק כדי לקבל את 150 הלירות שהיו דרושות לקולארו. למחרת נפגשו השניים שנית ורכשו באותה הדרך מקלט נוסף. שני המקלטים נשארו בביתו של דובלרו כמשכון.

בינתיים התעורר חשדו של סוחר המקלטים חיימוביץ׳. „זה נראה לי חשוד,” אמר לאשתו למחרת היום, „האיש שקנה אתמול את הרדיו, קנה אותו יותר מדי קל. הוא לא הסתכל עליו אפילו.” הוא התקשר עם ידידו, סוחר מקלטים אף הוא, ולתמהונו התברר לו שאף אצלו ביקרו השניים וקנו מקלט באותם התנאים. החתימה על הצ׳קים שנמסרו לשני הסוחרים היתה זהה בדיוק. הם פנו למשטרה, סיפרו על חשדותיהם כי המקלטים נקנו בכוונה שלא לשלם עבורם או למשכנם, בניגוד לחוק הקובע כי כל עוד לא סולקו התשלומים במלואם, אין הקונה יכול להוציא את המכשיר מביתו.

האשמה ברורה כשמש. לאחר חקירה קצרה הובאו השניים לדין באשמת השגת אשראי בטענות שוא. קולארו הודה מיד באשמה ובהמשך הדיון הרשיע שופט השלום יעקב סגל גם את דובלרו.

„ההונאה מתבטאת בזה,” כתב בפסק־דינו, „שבשעת רכישת המקלטים הנ״ל לא התכוונו הנאשמים להשתמש בהם, אלא למשכנם.” אולם פרקליטו של דובלרו, עורך־הדין חיים קאזיס, לא השלים עם ההרשעה. הוא עירער בפני בית־הדין המחוזי, ונכשל.

„האשמה ברורה כשמש,” קבעו שלושת השופטים, „אם היו הסוחרים יודעים כי המקלטים ימושכנו, לא היו נפרדים מרכושם.”

אולם עורך־הדין התעקש. הוא המשיך ועירער בפני בית־הדין העליון. שלושת השופטים עיינו בפסקי־הדין של השופטים דלמטה, ופסקו: „השאלה הנוקבת והמכרעת בדיון זה צריכה להיות: אם נותן האשראי היה נותנו בפועל גם אלמלא טענת השוא, ולשם כך עלינו לברר מה התרחש במוחו של המוכר בעת המעשה ולא אחריו.”

הטעות הגורלית. טעותה הגורלית של הקטגוריה היתה, כי היא התעלמה כליל מנקודה זו, לא שאלה את הסוחרים מה היו עושים לו ידעו בשעת המעשה כי המקלטים נקנים לצורך משכון. העדויות סיפרו רק מה הם עשו למחרת, כאשר החל חשדם להתעורר לאחר שנוכחו לדעת כי שני הנאשמים רכשו יותר ממקלט אחד, אצל סוחרים נפרדים.

על סמך ספק סביר זה בוטלה הרשעתו של דובלרו והוא זוכה בדין.

הווי

נסיעה מיוחדת: בלוד, לאחר שמונית פגעה ברוכב קטנוע, שכב הרוכב, שנשרט קלות בידו, על הכביש, הצית לעצמו סיגריה, טען ש„לא יזוז עד שלא יבוא אמבולנס לקחתו” . . . **הכשר שפתיים:** בירושלים, הודיע בית־חרושת לשפתונים כי תוצרתו היא היחידה בה מותר להשתמש בפסח, הציג תעודת הכשר רבנית כי מפעלו עבר בדיקת כשרות כדין .. . **בזעת אפך:** בלוד, השגיחו עובדי המכס בנמל התעופה בזעה המכסה את מצחו של נוסע, למרות מזג האויר הקריר, החליטו לערוך חיפוש בכליו, גילו כמות לא מבוטלת של מטבע־חוץ ושעונים.

כך זה מתחיל...

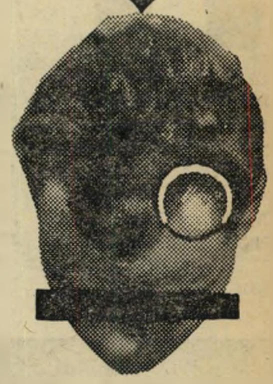

וכך זה נגמר.

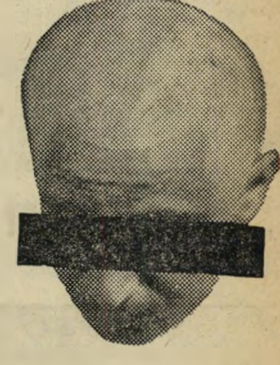

הילחם בעוד מועד
בהשתלטות
הקרחת
קח
אליקסיר
של הביוקוסמטיקאי
ד״ר א. רובין

המנוי —
קיבלת
חשבונך,
נא פרע
אותו בהקדם.

לאשה
בהריון
המתנה הנאה ביותר:
ספרו של פרופ׳ אשרמן
„לקראת אמהות”
להשיג בכל חנויות הספרים